

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15Csp/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120208211
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Johana Bertová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8120208211.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Johanou Bertovou v právnej veci žalobcu W. N., I.. X.X.XXXX, I. L. X, XXX XX B.Á. I. O., zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 08901 Svidník, proti žalovanému BENCOT COLLECTION, a.s., Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47967692, o primerané finančné zadosťučinenie 3000,- € s príslušenstvom takto:

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi 750,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku .
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresného súdu Prešov dňa 9.7.2020 domáhal toho, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3000 € a náhrady trov konania.

2. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 3Up/1035/2018 bola ako žalovaný v postavení spotrebiteľa. Terajší žalovaný si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 3 000,-- eur s príslušenstvom. Okresný súd Banská Bystrica žalobe vyhovel vydaním platobného rozkazu sp. zn. 3Up/1035/2018, zo dňa 28.1.2019. Po podaní odporu súd upovedomením zo dňa 1.4.2019 konanie zastavil. Ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľkom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, došlo k splneniu hypotézy vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadosťučinenie požadujem vo výške 3 000,-- eur, čo zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatiť. K podmienkam priznania primeraného finančného zadosťučinenia, po upomínacom konaní, poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 22Co/98/2019, zo dňa 21.11.2019.

3. Žalobca k žalobe pripojil nasledujúce listiny: Upovedomenie zo dňa 1.4.2019, Rozsudok KS Prešov sp. zn. 22Co/98/2019, zo dňa 21.11.2019.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným Okresnému súdu Prešov 17.8.2020, v ktorom uviedol, že: Predmetný návrh považuje za jednoznačne nedôvodný, nakoľko samotné právo na primerané finančné zadosťučinenie žalobcovi voči žalovanému vôbec nevzniklo, v čoho dôsledku žalobca ani nemôže uplatnený nárok dostatočne preukázať. Podľa právneho názoru žalovaného,

žalobca nespĺnil zákonný predpoklad pre uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie, a to úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti. V tejto súvislosti je ďalej nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že v predchádzajúcom súdnom konaní, na základe ktorého žalobca odôvodňuje svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie, súd žiadnu zo zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve neurčil za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Poukazujú na skutočnosť, že ust. § 53a Občianskeho zákonníka hovorí o zákaze používať deklarovanú neprijateľnú podmienku v zmluvných dokumentoch, nie však o bránení uplatnenia práv z už skoršie uzatvorených zmluvných dokumentov. Podľa právneho názoru žalovaného pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie musia existovať tiež skutkové okolnosti na strane subjektu, ktorý si ho uplatňuje. Na základe vyššie uvedených skutočností považuje nárok žalobcu na uplatnené finančné zadosťučinenie za nedôvodný. Výška požadovanej nemajetkovej ujmy v sume 3000,- Eur nebola žalobcom dostatočne odôvodnená. Konštatovanie žalobcu, že v konaní vystupuje ako spotrebiteľ a konaním žalovaného boli poškodené spotrebiteľské práva žalobcu, nebolo žiadnym spôsobom preukázané. Rovnako žalovanému nie je zrejmé, na základe čoho dospel žalobca k uvedenej sume 3000,- EUR, resp. ako žalobca dospel k jej výpočtu. Žalobca v podanej žalobe uvádza iba toľko, že táto suma zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť. S vyššie uvedenými skutočnosťami sa nemožno stotožniť, nakoľko samotná skutočnosť, že súd upovedomením zo dňa 01.04.2019 zastavil konanie, nemôže byť dôvodom na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia. V konaní pod sp. zn.: 3Up/1035/2018 okresný súd konanie zastavil z dôvodu, že žalovaný (v konaní pred OS Banská Bystrica ako žalobca) nepodal v lehote návrh na pokračovanie v konaní a teda súd nijako neurčil, že by zmluva nebola platná, alebo by nespĺňala zákonom stanovené náležitosti. Majú za to, že z vyjadrení žalobcu nie je pravdivé, ale iba hypotetické, že žalovaný mal v úmysle sa bezdôvodne obohatiť. Žalovaný ďalej poukazuje, aj v zmysle vyššie uvedených skutočností, na skutočnosť, že žalobca nezaplatil svoj dlh, ktorý vyplýva z úverovej zmluvy, ktorú si požičal a žiadať preto v tejto situácii od žalovaného vyplatenie finančného zadosťučinenia za stavu, keď je žalobca dlžníkom, nepovažujeme za dôvodné. Majú za to, že za dôležité je potrebné považovať predovšetkým to, či u spotrebiteľa išlo o hrozbu a ujmu. Práve ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa v poslednej vete § 3 ods. 5 zákona uvádza úpravu, z ktorej vyplýva, že ak sa spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej, či už týmto zákonom alebo osobitným predpisom, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo iným predpisom zodpovedá. Opätovne poukazujú na skutočnosť, že v predošlom konaní nebolo rozhodnuté o porušení práva či povinnosti. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení žalobcom uplatnený nárok neuznáva a uvedené konanie žalobcu považuje za zjavne bezúspešné a šikanózne uplatňovanie práva. Žiadajú preto, aby súd žalobu z dôvodu absencie esenciálnych podmienok konania zamietol, konanie zastavil a zaviazal žalobcu na úhradu trov konania žalovaného, alternatívne, aby súd žalobu žalobcu ako zjavne nedôvodnú zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania žalovaného.

5. Žalobca sa k žalobe vyjadril podaním doručeným Okresnému súd Prešov 29.9.2020, v ktorom uviedol, že: K inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia (ďalej len PFZ) si dovoľuje vo všeobecnosti uviesť nasledovné. V slovenskom právnom poriadku, sa pojem finančného zadosťučinenia, resp. nemajetkovej ujmy, používa pri viacerých právnych inštitútoch a netvrdia, že sa v nich nenachádzajú spoločné prieniky. To však neznamená, že špeciálnu úpravu, obsiahnutú pri tom ktorom inštitúte, je možné nahradiť inou špeciálnou úpravou. Inštitút PFZ platí od 1.7.2007, keď už mali iné právne inštitúty, ktoré spomína vyššie, za sebou bohatú rozhodovaciu prax, čo môže zväzdať k nesprávnemu chápaniu nového, špeciálneho inštitútu, PFZ v spotrebiteľskom práve. Spotrebiteľské právo je novým právom, je to právo tretieho tisícročia a na jeho pochopenie je potrebné nielen byť patrične odborne pripraveným, ale je predovšetkým na jeho aplikáciu potrebná ľudská a občianska zrelosť a moderné sociálne cítenie, nevyhnutné na riadne fungovanie moderného sociálneho štátu. To nie je možné bez zbavenia sa starých a prekonaných stereotypov a predsudkov. Spotrebiteľské právo predstavuje prierezové právne odvetvie. Je založené na myšlienke ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany pred obratnosťou obchodníkov. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ z dôvodu svojej neskúsenosti či neznalosti nie je schopný konkurovať vyškoleným a skúseným profesionálom, ovládajúcim techniky moderného obchodu. Vo svojej genéze je spotrebiteľské právo právom opozície, ktoré sa vytvorilo na okraji a proti určitému zaužívanému poriadku, ako reakcia najmä proti autonómii vôle a právnomu individualizmu. Možno povedať, že mnohým sa javí toto právo zvláštnym, lebo ho nie je možno pochopiť bez zbavenia sa zotrvačného myslenia a jeho nahradenia novým myslením tretieho tisícročia. V spotrebiteľskom práve platí princíp kumulácie ochrany spotrebiteľa. Jednotlivé úpravy ochrany spotrebiteľa sa aplikujú vedľa seba a nezávisle na sebe. Ak prichádza do úvahy použitie viacerých právnych úprav na ochranu

spotrebiteľa, nevylučujú sa a je ich možné využiť vedľa seba. V spotrebiteľských vzťahoch musí byť základným princípom princíp dôvery. Ak spotrebiteľ uskutočňuje právny úkon v dôvere v určitý, druhou stranou prezentovaný stav, musí byť chránený. Ak obchodník dôveru zneužije, využijúc spotrebiteľove „slabé“ danosti a stránky, či už oblasti sociálnej, vzdelanostnej, mentálnej, atď., má za to niesť zodpovednosť a na to slúži aj inštitút PFZ. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiaceho sa ako ľahkomyselné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyselnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neproduktujúcich obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva. Podľa § 3 ods. 5, veta tretia zák. č. 250/2007 Z. z. (ďalej len Zákon): „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Z citovaného ustanovenia vyplýva, že súd prvej inštancie sa má zaoberať tým, či je splnená hmotnoprávna podmienka priznania nároku na PFZ, teda či bol spotrebiteľ v spotrebiteľskom spore úspešný a v súdnej veci to znamená, že súd prvej inštancie sa má zaoberať tým, či som bola v súdnom konaní, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica, sp. zn. 3Up/1035/2018, zo dňa 28.1.2019, ktorý po podaní odporu súd konanie zastavil (ďalej len Základné konanie), ako spotrebiteľ, v zmysle Zákona, proti žalovanému úspešná a čím je tento môj úspech vyjadrený z hľadiska jeho kvantity a kvality. To rozsudkom vydaným v Základnom konaní a jeho odôvodnením, je definované, po stránke kvalitatívnej aj kvantitatívnej porušenie spotrebiteľského práva a súd konajúci o PFZ nemôže dôjsť k iným záverom ohľadne rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, ako bol tento zistený v Základnom konaní, teda nie je oprávneným revidovať právoplatný rozsudok vydaný v Základnom konaní. PFZ je, ako súčasť spotrebiteľského práva špeciálnym ustanovením a § 3 ods. 5 veta tretia Zákona je potrebné vykladať podľa jeho znenia a nie podľa analógie, ktoré sú na mieste v právnej úprave iných inštitútov, ale nie sú obsiahnuté v slovách a texte § 3 ods. 5 veta tretia Zákona, v zmysle základných zásad CSP. Poukazuje aj na vývoj právnej úpravy PFZ. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z., v znení účinnom do 9.6.2013: „Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.“ Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z., v znení účinnom od 10.6.2013: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu Zákona, či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje PFZ a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že platné znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa ešte zmiernilo podmienky poskytnutia PFZ, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo hoci aj len spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Aj pri výklade § 3 ods. 5 Zákona, v znení účinnom do 9.6.2013 treba zdôrazniť, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu bez toho, aby ujma nastala alebo čo i len hrozila. Postačovala aj len spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti privodiť ujmu spotrebiteľovi, a základ nároku na finančné zadostučinenie bol daný (arg. „má právo“). Po 9.6.2013 právo na PFZ vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žiadne matematické, psychologické, sociálne, či zdravotné, ani iné úvahy, ktoré by dávali do pomeru, ktorý z účastníkov bol z komplexu vzájomných právnych vzťahov a z nich vyplývajúcich práv a povinností viac, alebo menej poškodený, vôbec do úvahy neprichádzajú, a to ani snahou o využitie inštitútu dobrých mravov. Pri inštitúte PFZ, ide o osobitnú právnu úpravu, ktorá nijako neobmedzuje obchodníka, aby svoje zákonné nároky mohol uplatniť voči spotrebiteľovi riadne a včas a ak tak nerobí, nedáva súdu

kompetenciu, poskytnúť obchodníkovi, ktorý svoje práva nevyužije ochranu, ako keby to bol on, kto je slabšou stranou a nepriznať spotrebiteľovi PFZ, alebo ho extrémne znižovať, ak všetky zákonné podmienky na priznanie PFZ spotrebiteľ splnil, ako je tomu v súdnej veci, poukazujúc napr. na to, že ani spotrebiteľ nespĺnil všetky svoje povinnosti. PFZ nadväzuje len na úspech spotrebiteľa v základnom konaní, nie aj na jeho hoci len čiastočný neúspech. Čiastočný úspech spotrebiteľa v základnom konaní, je vo vzťahu na ňaj nadväzujúce konanie o PFZ, vždy 100 % - ným úspechom. Aj bez stanovenia kritérií výšky PFZ, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite a ak sa dopustí, tak nesie riziko neúspechu a sankcie vo forme PFZ. Relatívna neurčitosť hypotézy Zákona sa tak stáva v konkrétnej súdnej veci absolútnou, konkrétnou a určitou a to konkrétnym naplnením požiadavky Zákona, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, a osobitnými predpismi, čo je konkretizované rozsudkom v základnom konaní, na ktoré konanie o PFZ nadväzuje. Zo Zákona nevyplýva, aby spotrebiteľ dokazoval akúsi intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku spotrebiteľa, ako ho pociťoval a prežíval a podobne. Spotrebiteľ má teda podľa Zákona tvrdiť a dokazovať len to, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto Zákomom a osobitnými predpismi a nič iné. Zo Zákona súčasne logicky vyplýva, že čo sa týka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je v teraz súdnej veci definovaná rozsudkom vydaným v základnej veci, t. j. rozsudkami Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 3Up/1035/2018, zo dňa 28.1.2019, ktorý po podaní odporu súd konanie zastavil a jeho odôvodnením, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ ani rozširovať ani zužovať, a je určujúci aj pre úvahu súdu o výške PFZ. Aj keby sa zistilo v konaní o PFZ porušenie aj ďalšieho spotrebiteľského práva, aké zistil súd v Základnom konaní, nemožno ňaj prihliaďať, nakoľko nebude spĺňať požiadavku Zákona, na úspech na súde, ale na druhej strane, ak súd v Základnom konaní zistil porušenie toho ktorého spotrebiteľského práva, nemôže súd konajúci o PFZ dôjsť k záveru, že o porušenie spotrebiteľského práva nejde. Norma nikdy nevyžadovala ujmu, ale je pravdou, že do 9.6.2013 vyžadovala, aby konanie dodávateľa bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Teda ani žiadna ujma, ale ani žiadna priama hrozba ujmy, ale len možnosť privodiť ujmu. Od 10.6.2013 sa zrušila požiadavka ujmy, aj čo i len možnosti privodenia ujmy. Stačí úspech spotrebiteľa, čo sa týka spotrebiteľského práva, na súde. Táto história normy má svoj význam. Treba ju dodržiavať a nie je možné platnú právnu normu, nahradit' dotvorením o pojmy, ktoré norma neobsahuje a patria do iného právneho inštitútu. K významu ujmy, že nie je podmienkou základu nároku na posudzovaní PFZ, poukazuje napr. na Uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/78/2017, z 30.10.2017, Rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20Co/192/2016, z 30.11.2017 aj na publikáciu: Števeček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 512 s.: „keďže podľa § 3 ods. 5 OchrSpotr má spotrebiteľ právo aj na primerané finančné zadosťučinenie, v prípade ak sa proti porušiteľovi svojho práva úspešne dovoľá konštatovania jeho porušenia. V danom kontexte je zrejmé, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie pre fyzickú osobu, ktorá je spotrebiteľom je daný nezávisle od toho, či konaním dodávateľa spotrebiteľovi bola spôsobená škoda alebo nie.“ Zo skutočnosti, že výšku PFZ určuje súd voľnou úvahou logicky vyplýva, že ani výšku PFZ spotrebiteľ nedokazuje. Voľná úvaha súdu však nemôže byť svojvoľnou a už vôbec nie jej paušalizáciou. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by mal súd pri úvahe o výške PFZ vychádzať. Pritom poukazuje na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali PFZ práve vo výške v akej bola, v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená. Inštitút PFZ prechádza vývojom. Postupne bolo väčšinou rozhodovacou praxou ustálené, že podľa zákona je nerozhodné, či je spotrebiteľ v pozícii žalobcu alebo žalovaného, či sám svoje povinnosti voči dodávateľovi splnil alebo nie, že PFZ mu patrí za porušenie spotrebiteľského práva vo vzťahu ku každej spotrebiteľskej zmluve, uzatvorenej s tým istým dodávateľom a podobne, tak rovnako vývojom prechádza aj určovanie výšky PFZ. Čo sa týka výšky PFZ, ako poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu Prešov vyššie, tak stále viac prevažuje prax priznávania PFZ v takej výške, v akej sa dodávateľ chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť a osobitne vo

veciach, v ktorých sa aj dodávateľ na úkor spotrebiteľa skutočne bezdôvodne obohatil, a spotrebiteľ bol nútený domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia súdnou cestou, pričom z dostupnej judikatúry mu nie je známy prípad, aby niektorý dodávateľ vydal bezdôvodné obohatenie dobrovoľne, alebo sa vzdal práva z neprijateľnej zmluvnej podmienky, prípadne uznal iné vady spotrebiteľskej zmluvy, alebo aby sa nepokúsil až na výnimky, zabrániť vydaniu bezdôvodného obohatenia a určaniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, alebo iných väd spotrebiteľskej zmluvy, aj v odvolacom konaní. Ak má preto inštitút PFZ plniť okrem satisfakcie aj odstrašujúcu funkciu tak táto sa určite nedá docieľiť ukladaním PFZ v paušálnej výške 50,-- eur pri porovnaní s násobne väčšími sumami, o ktoré sa dodávateľ reálne bezdôvodne obohatil, alebo sa chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. Postupom času, by vzhľadom na zatiaľ mizivé účinky ukladania PFZ, logicky mal nasledovať trend nie znižovania výšky PFZ, ale jeho zvyšovania, a zo žiadnej právnej normy nevyplýva ani obmedzenie, že by sa tak nemohlo diať aj nad výšku súm, o ktoré sa dodávateľ obohatil, alebo chcel obohatiť a osobitne by to bolo namieste tam, kde sa dodávateľ reálne na úkor spotrebiteľa obohatil a na to, aby bezdôvodné obohatenie vydal, musel spotrebiteľ absolvovať niekoľkoročné súdne konanie. Rovnako, ak v Základnom konaní došlo k viacnásobnému porušeniu spotrebiteľského práva, vyjadrenému napr. povinnosťou dodávateľa vydať bezdôvodné obohatenie a súčasne bola určená neprijateľnosť zmluvnej podmienky, PFZ by malo predstavovať sčítanie súm za každý úspech spotrebiteľa v takto žalobou spojenej veci o viacero nárokov, ako napr. rozhodol Krajský súd Prešov, keď rozsudkom sp. zn. 4Co/59/2019, z 27.2.2020, potvrdil PFZ vo výške 1 454,37 eura a rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/125/2019, z 27.2.2020, potvrdil PFZ vo výške 1 276,98 eura, ktorými boli sčítané sumy PFZ jednak za bezdôvodné obohatenie, na ktoré bol dodávateľ zaviazaný, aj za určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. K ojedinelej rozhodovacej praxi Krajského súdu Prešov, ktorou boli zmenené prvoinštančné rozsudky na 50,-- eurové paušály poukazujem napr. na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 9Co/46/2019, z 30.5.2019 a na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 17Co/92/2019, z 3.12.2019. Obdobnú prax u iných senátov, som z dostupných prameňov neobjavila. Medzi rozhodnutiami Krajského súdu Prešov, presadzujúcimi minimalizáciu výšky PFZ a absolútnou väčšinou ďalších senátov, je natoľko priepastný rozdiel, že je doslova nešťastnou zhodou okolností, ak vec v rámci odvolania napadne do takého minimalistického senátu, a spotrebiteľovi bude priznaný až len ponížujúci zlomok sumy, ktorá by mu bola s vysokou pravdepodobnosťou priznaná, ak by vec napadla do niektorého z väčšinovo rozhodujúcich senátov. To nemá nič spoločné ani so zákonnosťou, ani so spravodlivosťou. Na podporu vyjadrenia si dovoľil poukázať, okrem vyššie uvedených, ešte na ďalšie rozhodnutia, týkajúce sa posudzovania výšky PFZ. Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C/295/2014, z 24.9.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp. zn. 11Co/471/2015, z 28.6.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017, z 30.1.2019, bolo priznané PFZ vo výške 1 194,98 eura, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Myné chápanie inštitútu PFZ môže mať základ v názore, že inštitút PFZ nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu. Chápala by, ak by sa tvrdilo, že nemá slúžiť na bezdôvodné obohatenie sa žalobcu, ale nie, že nemá slúžiť na obohatenie. Nakoľko inštitút PFZ nepozná žiadnu alternatívu k peňažnej forme PFZ, tak z toho vyplýva, že úspešnou žalobou sa práve spotrebiteľ obohatiť musí. Nemožno však stotožňovať obohatenie, s bezdôvodným obohatením. Každé získanie finančných prostriedkov je predsa obohatením sa subjektu, ktorý finančné prostriedky získal. Žalovaný ako keby stotožňoval legálne získanie finančných prostriedkov s nelegálnym bezdôvodným obohatením a každému, aj legitímnemu obohateniu sa, pripisuje pejoratívny význam. Je predsa rozdiel, či sa obohatí dodávateľ na úkor spotrebiteľa, porušením zákona a na základe rozsudku súdu musí toto bezdôvodné obohatenie vydať, alebo či sa na úkor dodávateľa „obohatiť“ spotrebiteľ, rozsudkom priznávajúcim PFZ, teda legálne a na základe zákona. Stručnejšie a všeobecnejšie povedané, ak z názoru žalovaného vyplýva, že inštitút PFZ nemá slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, tak z § 3 ods. 5 veta tretia Zákona vyplýva presný opak. Ak inštitút PFZ „očistíme“ od všetkých prívlastkov, tak svojou podstatou práveže nie je ničím iným, ako tým, že na jednej strane obohacuje spotrebiteľa na úkor dodávateľa, o odmenu za úspech v spotrebiteľskom súdnom konaní a na druhej strane finančným sankcionovaním, ako trestom, postihuje dodávateľa, za porušovanie spotrebiteľského práva. Zákon nepočíta s morálnou satisfakciou a s peňažným zadostučinením, len ako jej doplnkom, alebo alternatívou, ale počíta výlučne len s finančnou satisfakciou, v ktorej už logicky je obsiahnutá aj satisfakcia morálna. Pokiaľ sa žalovanému javí, že inštitút PFZ by mal slúžiť na akýsi duplicitný postih dodávateľa a duplicitnú výhodu spotrebiteľa, tak kým príslušná právna norma platí, tak je to pravda. Je to logické, spravodlivé a morálne. Nevyhnutnou podmienkou priznania PFZ je práve jeden postih dodávateľa a jedna výhoda spotrebiteľa, vyjadrená úspechom spotrebiteľa a neúspechom dodávateľa v základnom konaní a v prípade priznania PFZ spotrebiteľovi, logicky musí ísť o druhú nevýhodu dodávateľa a druhú výhodu spotrebiteľa. Stačí, aby dodávateľ dodržiaval zákon, a nemôže existovať ani

jeden prvý postih v základnom konaní, ani druhý postih v konaní o PFZ. Z uvedených dôvodov navrhuje žalobe vyhovieť a zaviazat' žalovaného nahradiť trovy konania v plnom rozsahu.

6. Žalobca k vyjadreniu pripojil nasledujúce listiny: Uznesenie KS Prešov sp. zn. 7Co/78/2017 z 30.10.2017, Rozsudok KS Prešov sp. zn. 20Co/192/2016 z 30.11.2017, Rozsudok KS Prešov sp. zn. 4Co/59/2019 z 27.2.2020, Rozsudok KS Prešov sp. zn. 7Co/125/2019 z 27.2.2020, Rozsudok OS Žilina sp. zn. 14C/295/2014 z 24.9.2015, Rozsudok KS Žilina sp. zn. 11Co/471/2015 z 28.6.2016, Rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.1.2019.

7. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril podaním doručeným Okresnému súd Prešov 23.11.2020, v ktorom uviedol, že: dáva do pozornosti, že v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je základnou zákonnou hmotnoprávnou podmienkou na poskytnutie a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. V konkrétnom prípade podotýka, že žalobca v konaní o zaplatenie 3.000 EUR s prísl., vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 3Up/1035/2018 nebol úspešný. V predmetnom upomínacom konaní nebola úspešná ani jedna zo strán sporu, nakoľko konanie sa zastavilo a to nie v dôsledku úspechu žalobkyne a neúspechu žalovaného, ale v dôsledku procesnej chyby žalovaného, ktorý nestihol lehotu na podanie vyjadrenia na upomínacom súde. Žalovaný má voči žalobkyňi existujúcu pohľadávku. Žalovaný preto absolútne nesúhlasí s vyjadrením žalobcu, že by sa chcel na jej úkor bezdôvodne obohatiť. Žalovaný si totiž chcel v upomínacom konaní súdnou cestou zabezpečiť uspokojenie svojej existujúcej pohľadávky voči žalobcovi. Avšak v dôsledku nestihnúť lehoty sa konanie zastavilo. V uvedenom konaní sa žalobca riadnym spôsobom bránil voči podanému odporu žalobkyne a tento namietal v celom rozsahu, na základe čoho je zrejmy odôvodnený nárok žalovaného voči žalobkyňi. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejme, že nebola splnená základná podmienka, za ktorej splnenia sa môže spotrebiteľ, v danom prípade žalobca oprávnené domáhať priznania primeraného finančného zadosťučinenia a to z dôvodu, že žalobca nebol úspešný v žiadnom súdnom konaní, v ktorom by sa riešilo porušenie nejakých jej práv alebo povinností. Žiadne právo žalobkyne zo strany žalovaného porušené nebolo. Ďalej žalobca rozoberá a poukazuje na rozhodovaciu prax súdov, v ktorých priznali primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľom. K uvedenému uvádzame, že v každom jednom prípade sa poskytlo primerané finančné zadosťučinenie s poukazom na individualitu každého sporu a najmä s ohľadom na predchádzajúci úspech spotrebiteľa v súdnom konaní. Nie je možné akceptovať a priamo aplikovať uvedené rozhodnutia na daný spor, nakoľko ako uviedol vyššie, žalobca nebol úspešný voči žalovanému v žiadnom súdnom konaní, čím nie je splnená zákonná podmienka na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a navyše v žiadnom z uvedených súdnych konaní sa nepriznalo tak vysoké finančné zadosťučinenie ako žiada žalobkyňa v predmetnom súdnom konaní. Pozornosť by upriamil aj na tú skutočnosť, že v právnom poriadku nie je prameňom práva rozhodovacia prax súdov, teda súdne rozhodnutia. Preto žiadne z uvedených súdnych rozhodnutí nie je záväzná pre daný súd a má za to, že v danom prípade musí súd individuálne a samostatne posúdiť všetky aspekty a najmä, či boli splnené základné zákonné podmienky na domáhanie sa predmetného nároku žalobkyne. Žalobca v podanom vyjadrení vôbec nezdôvodnil jeho určený rozsah a výšku požadovaného finančného zadosťučinenia. Z právneho hľadiska je neakceptovateľné, aby sa žalobcov nárok nezdôvodnil tak čo do právnej ako i skutkovej stránky. V súdnom prípade žalobca po skutkovej stránke nezdôvodnil určenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú skutočnosť nemožno opomenúť a ktorá skutočnosť znamená nemožnosť priznania nároku žalobkyne v jej požadovanom rozsahu z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Konštatovanie žalobcu o údajnom „možnom zámere“ žalovaného o bezdôvodnom obohatení je účelovým, nepravdivým a ničím nepodloženým tvrdením žalobkyne. Žalobca okrem skutkového zdôvodnenia požadovaného žalobného nároku, ani po právnej stránke nezdôvodnil žalobný nárok. Na základe vyššie uvedených skutočností, žiada, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko neboli splnené podmienky na jej podanie v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a žiadala, aby súd žalobcu zaviazal na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

8. V konaní súd vykonal dňa 4.5.2021 pojednávanie.

9. Na pojednávaní dňa 4.5.2021 žalobca uviedol: na podanej žalobe trváme, ide o primerané finančné zadosťučinenie čo je inštitút ako nadstavba nad základné upomínacie konanie, kde bol podaný kvalifikovaný odpor zo strany mojej klientky v dôsledku čoho žalovaný zostal pasívny. Spor sa teda skončil úspechom mojej klientky. Ide o obdobu konaní o zastavení konania. V týchto prípadoch

o primeranom finančnom zadosťúčinení bolo rozhodnuté v konaniach KS Prešov 3Co/34/2019 rozhodnutie zo dňa 11.6.2019, v konaní 7Co/132/2019 rozhodnutie zo dňa 28.5.2020 a poukazujem aj na právoplatné rozhodnutie OS Svidník 7Csp/27/2018 z 12.11.2018. Osobitne poukazujem na rozhodnutie KS Prešov 22Co/98/2019 zo dňa 21.11.2019, kde bolo rozhodnuté v obdobnej právnej veci.

10. Na pojednávaní dňa 4.5.2021 žalovaný uviedol: trváme na našich vyjadreniach, ktoré boli súdu doručené v tejto právnej veci a navrhujeme, aby súd žalobu zamietol.

11. Súd vo veci vykonal dokazovanie všetkými dôkaznými prostriedkami, ktoré súdu predložili alebo označili účastníci konania. Dokazovanie vykonal žalobou, rozhodnutiami všeobecných súdov označených stranami, vyjadreniami strán sporu, obsahom spisu Okresného súdu banská Bystrica 3Up/1035/2018 ako aj ďalším spisovým materiálom.

12. Na základe uvedeného súd zistil nasledujúci skutkový stav:

13. V konaní 3Up/1035/2018 vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica si veriteľ- žalovaný v tomto konaní Návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným súdu 23.11.2018 uplatnil právo na úhradu 3000 € s príslušenstvom voči spotrebiteľovi- žalobcovi v tomto konaní. Nárok zdôvodnil uzatvorením zmluvy o úvere č. 0887963909 dňa 10.12.2019 medzi Poštovou bankou, a.s. ako právnym predchodcom veriteľa a spotrebiteľom.

14. Okresný súd Banská Bystrica vydal Platobný rozkaz 3Up/1035/2018 z 28.1.2019, ktorým žalobnému návrhu vyhovel.

15. Podaním z 22.2.2019 doručeným Okresnému súdu banská Bystrica spotrebiteľ podal odpor voči platobnému rozkazu 3Up/1035/2018, v ktorom namietal premlčanie pohľadávky.

16. Výzvou z 8.3.2019 Okresný súd Banská Bystrica v konaní 3Up/1035/2018 vyzval veriteľa, aby sa v lehote 15 dní od doručenia tejto výzvy vyjadril k podanému odporu a aby v tej istej lehote navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa zákona č. 160/2015 Z.z. CSP. Výzva bola veriteľovi doručená 13.3.2019.

17. Veriteľ doručil Okresnému súdu Banská Bystrica v konaní 3Up/1035/2016 vyjadrenie z 27.3.2019, ktorým navrhol pokračovanie v konaní a zároveň sa nestotožnil s vyjadrením spotrebiteľa, že nárok veriteľa je premlčaný.

18. Upovedomením z 1.4.2019 Okresný súd Banská Bystrica v konaní 3Up/1035/2018 oznámil stranám, že márnym uplynutím lehoty na podanie návrhu na pokračovanie v konaní sa konanie zastavilo.

19. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

20. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťúčinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť spotrebiteľovi ujmu.

21. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

22. Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

23. Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. 17. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ

je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

24. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý na tom, či k vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci"). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

25. Vo veci 3Up/1035/2018 Okresného súdu Banská Bystrica sa veriteľ domáhal zaplataenia nie malej sumy 3000 €. S tým, že po kvalifikovanej obrane spotrebiteľa spočívajúcej v námietke premlčania uplatneného nároku podal návrh na pokračovanie oneskorene a zároveň námietku premlčania v tomto podaní neuznal. Takýmto konaním z procesného hľadiska nielenže zavinil zastavenie konania bez toho, aby bol spor podrobený posúdeniu zo strany súdu a dosiahlo sa tak záväzné právne stanovisko. Žalobcu- spotrebiteľa tak vystavil nielen tlaku súdneho konania nielen v konaní 3Up/1035/2018, ale v dôsledku toho, že nedošlo k meritórnemu rozhodnutiu vo veci aj neistoty spočívajúcej v možnosti podania ďalšej žaloby voči spotrebiteľovi. Niet teda pochyb, že odpor spotrebiteľa bol úspešnou obranou voči nároku žalovaného. Nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca, alebo ako žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva. Uvedené platí aj o pasivite veriteľa, ktorá zapríčiní zastavenie konania po kvalifikovanej obrane spotrebiteľa, čo možno z procesného hľadiska považovať za uznanie námietok spotrebiteľa v konaní. (obdobne Rozsudok Krajského súdu v Prešove 22Co/98/2019 z 21.11.2019).

26. Žalobca si teda bez akýchkoľvek pochybností v inom súdnom konaní úspešne uplatnil spotrebiteľské práva voči žalovanému.

27. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci

k vzniku ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností došlo. (obdobne Rozsudok Krajského súdu v Prešove 7Co/125/2019.)

28. Vo vyššie uvedenom konaní bolo konanie vo veci zastavené v dôsledku pasivity veriteľa v upomínacom konaní. Žalobca taktiež aj s prihladením na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 3Up/1035/2018, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby o zaplatenie 3000,- €, bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania. Pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý uplatňoval voči žalobcovi nárok, v tomto uplatnení riadne nepokračoval a tento nárok sa v súčasnosti javí ako nedôvodný z procesného hľadiska. Stav právnej neistoty trval od 8.11.2018 do 3.4.2019, kedy bolo spotrebiteľovi doručené upovedomenie o zastavení konania, čo ale nemožno považovať za dlhý časový úsek.

29. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závažného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je preto potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 750 eur. Táto čiastka zodpovedá sume jednej štvrtiny sumy 3000 eur, ktorú veriteľ uplatňoval voči žalobcovi súdnou cestou, avšak v uplatnení riadne nepokračoval. Súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie iba vo výške jednej štvrtiny zo sumy v ktorej bola úspešná práve pre krátkodobosť trvania súdneho konania, k čomu prispelo aj počínanie veriteľa, ako bolo vyššie uvedené. Priznané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 750 eur je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní úverových zmlúv závažne konal. Preto súd priznal žalobcovi právo na primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 750 € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

30. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

· trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Pre výpočet trov právneho zastúpenia sa bude vychádzať z výšky priznanej sumy, pretože žalobca bol úspešný v základe nároku, ktorého výška záležala na posúdení súdu. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.